

Годишницата за въ Цариград
7 сръбарни петака, а за повъзи
напикадъ 8 петака, шест мѣ-
сечно спомошествование пѣма.
Единброй 3 гр. Паритъ напредъ
На евра вече неспирим.

РАЙДА.

Пари и писма ще ся испро-
важдат до Г-на Д. Т. Бръка-
лова у Бал-Капан II. 24 или
право до издателя П. Р. Славей-
ков. Писма неосвободени от
поща, не сѣ прѣти.

САТИРИЧЕСКІЙ ВѢСТНИКЪ ЗА СВѢСТЯВАНІЕ НА БЪЛГАРИТѢ.

ИЗДАВА СЯ НА СЪКИ 15 ДЕНА.

ПРЕСТАВИСЯ О ГОСПОДѢ НЕГОВО ПРѢОСВЯЩЕНСТВО СВЯШТЕН- НОНАЧАЛНИКЪ-ТЪ БЪЛГАРСКІЙ А В К С Е Н Т І Й (ПРЕЖДЕБЫВШИЙ ВЕЛЕССКИЙ.)

От прѣди два мѣсеца и повече Негово Прѣосвя-
щенство Г. Авксентій ся побоява най-напредъ от ед-
на тифоидическа треска, от която, с-прѣстояванието
на тукашнитѣ наши доктори, слѣд destiny дена бо-
лѣдувание, можѣ да ся отърве и да оздравя; но слѣд
нѣкой ден пак сполѣтва го друга една болѣст, от
която, по причина на слабостта от по напредъшното
му болѣдувание и на прѣминалитѣ му старини, сич-
китѣ старания и усилия на докторитѣ не можиха
освѣи да му продължат животът за нѣколко дни само.

Прѣз сичкото врѣме на послѣдното си болуване
до самото си вече издѣхване, Н. П. имаше умът си
здрав и даже духом бѣше постоянно добръ распо-
ложен, приемаше сички тѣзи от нашитѣ които оти-
ваха да го посѣтят, разговаряше ся с-тѣх утѣшава-
ше ги и наставляваше ги с-свойственната нему кро-
тост и любезност. Не бѣше да не осѣща че бѣ на-
станал за него часът на отшествието му, и осѣща-
ше и знаеше и приготвяваше ся като добър път-
ник на добър път. Той вече бѣ настанил най-добръ
имуществото си, опрѣдѣлил бѣ настоятели за рас-
порѣжданieto му; а от как отбѣсна и споменатото
от нас най сетийо покушение на Гръцката Патри-
архия за да го примаме, свободен и спокоин спи-
са и подписа послѣдното свое към Българскитѣ на-
род завѣщание; изпълни и послѣднитѣ свои християн-
ски длѣжности да ся исповѣда и причасти от све-
щеннослужителитѣ на Българската черква и най-по-
слѣ прѣз ноца сръщу 2-й Фев. мирно и тихо прѣ-
даде Богу дух.

Като ся разчу за умиранieto му сутринъ-та во
вторник, него ден ся извървяха на Орта-Кюю в-домѣт

му народ много да ся прощават. На утрѣнта в-срѣ-
да, сички българи в-Цариград имаха канторитѣ си,
дюгениитѣ си и одаитѣ си затворени, и сички са по-
трудиха да са намѣрят на опѣлото му. От сутринъ-
та йоще едни са събираха на Фенер на черквата, и
чакаха тамо, а други отиваха на Ортакою за да при-
дружат смъртникът в-прѣносването до българската
черква. Домѣт дѣто лѣжеше прѣставлениитѣ бѣше
в-опасност да са не струпае от многото народ който
са трупае да видят и да са поклонят на мощитѣ
му. Българи от сѣка една страна на Цариград и даже
Гърци и Арменци мѣжие и жени от Ортакою, от Бе-
шикташ и от Енимахале идяха на поклонение. Часът
около шест и половина прѣз денът, когато да из-
несат мощитѣ, Ортакою прѣдставаше едно извънред-
но и великолѣпно зрѣлище. От домѣт до скелята,
пѣщо на една четвърт от час, расстояние улицитѣ бѣ-
ха пълни с-народ отсам и отсам наредени, тѣзи кои-
то придружаваха прѣносването на мощитѣ испол-
няха улицитѣ така що на довольно пространство не-
можеше в-пѣтът да са размине. Една чета войни
конници прѣдшествуваха на литанията, и мѣстнитѣ
жандарми стояха от двѣ страни наредени от кон-
лукът до скелята. Двата парахода които бѣха от-
купени за да ррѣнесжт до Фенер мощитѣ и народът
който ги придружаваше, прѣпълнени вече неможяха
да побержт множеството, което бѣше са стекло на
това тържество, и от това много каици пълни с-на-
род ги послѣдуваха в-плуванието им към Фенер.

Отсам пак на Фенер широкият двор на Българ-
та черква бѣше пѣлен, мегданът и кафенетата на
скелята также бѣха пълни с-Българи, които чакаха да
посрѣщнат своят пастир. Слѣд излѣзванието на мо-
щитѣ и на народът който ги съпровождаше, освѣи
стотина каици които ся унѣтиха към Черквата по
море, литанията с-мощитѣ трѣгна по сухо. Голѣма-
та улица от скелята до Черквата ся изпълни с-на-
род и нѣмаше яйце дѣ да падне. Напред носилото
вървѣха четирма млади Българи, на рацѣтѣ им бѣли
рѣкавици и носяха в-рацѣ черни тоеги, слѣд тѣх
вървѣха тѣзи които носяха кръстът, рипидитѣ, и фе-
неритѣ, послѣ идяха пѣвцитѣ и сичкото Българско
свещенство облѣчени в-свещеннитѣ одежди и с-
черни була на главитѣ им. Наспорѣд с-носилото вър-
вяха пак 12 души свѣщеносци, шестима от едната

страна и шестима от другата и сѣкий един носеше по три голѣми ламбади от бѣл восѣк прѣвѣрзани с-черни панделки. До носилото най-близу вървѣше не утѣшнийт другар на покойниѣт, състрадалецѣт негов Прѣосвѣщенѣйшии Иларион, но не облечен с-свещенни одежди. Другиѣт тѣхен сѣизгнаник не бѣ честит да му ся дозволи да испроводи събратѣт си до гробѣт му.

Гръцката Патриаршия в-прѣдусмотрѣнието си прѣдварително бѣше ся погрижила да издѣйствува нѣкои възбранения, тя запрѣтила и на другиѣт наши еднородни владици нито да сопровожат смъртта, нито да присѣтствуват поне като прости зрители на опѣлото на покойниѣт; тогаз кога то не бѣ грѣшно за други православни и не православни христени от духовно звание дѣто почетоха покойниѣт и присѣтствуваха на погребението му. По претендеруванията на Гръцката Патриархия бѣ запрѣтено и това дѣто да не бѣде облечен в-архиерейскиѣт си одежди още и покойниѣт, но да ся погребе без сако и без патрахил, но това като съзрѣ приопѣването му народѣт не можѣ да тѣрпи и насили да му ся тури патрахилѣт и сакоѣсѣт.

Слѣд опѣлото, Прѣосвѣщенѣйшии Иларион каза едно слово върху житието, поведението и страданията на покойниѣт, подир което прочете и послѣдното негово завѣщание към Българскиѣт народ. Народѣт бѣше вѣодушевен от съдържанието на завѣштѣт, но пак тих в-жалостѣта си.

Тогаз зех словото аз и спорѣд обстоятелствата казах на народѣт това, което по-долу излагам прѣд очитѣ на читателитѣ. Подир това започена послѣдното цѣлование с-покойниѣт; а зашто народѣт бѣше твърдѣ много и сѣкий ищеше още веднѣж да цалуни десницата на любимиѣт си пастир и да са прости с-него, остави са погребението за наутрѣ и за улеснение на множеството в-прощаванието им изнесоха мощитѣ вѣн на дворѣт. Сцената бѣше величественна и трогателна, за това са и плати на един фотографин да сHEME двѣ три копия. Прощанието ся продължава до мрак. Прѣз ноцѣта мощитѣ останаха в-черква и млозина от надничаритѣ работници бѣ-гари, които неможаха да дойдат прѣз денѣт вървѣха прѣз ноцѣта да са прощават.

На утрѣнта в-четвъртѣк народѣт трѣгна от тъмни зори; прѣз ноцѣта бѣ валило дѣжд и на сутринта още рамеше и кално бѣше, но нищо невѣспираше привержиниѣт към пастирѣя си бѣ-гари от да идат за да са намѣрят при погребението му. Черквата бѣше и сега типѣма пълна, с-народ. Подир отслужването на Божественната Литургия, кога то вече настана часѣт да са прѣдаде тѣлото на гробѣт, народѣт сѣдеше усърнал и безмѣлвен, Скѣрбѣта бѣ изобразена на сичкиѣт на лицата и очитѣ на сички бѣха насълзени. Сподвижникѣт на починалиѣт о Господѣ стоеше над знающитѣ Гроб и обливаше са с-сълзи. При видѣт на тая сѣкрушителна сцена аз неможих да са одѣржа да са необѣрна към народѣт и към него и

да им неизговоря нѣколко думи йоше в-тѣшнение и поощрѣние, послѣ които прѣдадохме тѣлото на гробѣт, който е в-черквата вѣтрѣ прѣд Христовата Икона.

Подир погребението млозина от нашиѣт в-явствен траур, по народен обичай, прѣвѣрзаха черни панделки на фесовѣт си да желѣят Н. Н. седем дена.

Така стана почтенната смърт и славното погребение на родолюбивиѣт и незабвениѣт наш архипастир. Българскиѣт народ заяви вѣпълно своето към него сѣчувствие, и показа че той умѣе да оцѣнява жертвитѣ които са за него жертвуват. Почтението и приверженностѣта, която показаха българитѣ към тѣзи Тримата свои прѣвосвещенници, които са жертвували за духовната тѣхна свобода, и прѣзрѣнаето и отвращението което показват към другиѣт от това звание, но не на това мѣнѣние пастири, и еднородни и не, сѣ явление достойно за изслѣдование от тѣзи които искат да ги управляват духовно, и от тѣзи които искат насилствено да ги дѣржат в-духовно рабство.

Тѣзи примѣри що станаха йоше и любовта и приверженността към Им Правителство, която от ден на ден расте и са вкоренява в-сърцето на българскиѣт народ, може да послужи за добѣр урок на тѣзи които управляват Черквата.

Ето словото което казахми слѣд опѣлото на покойниѣт наш Прѣвосвященник.

БРАТЯ БЪЛГАРИ !

Ето заставами на Гробѣт на едного от поборнициѣт на нашиѣт черковни правдини; той е йоше прѣд очитѣ ни, макар мъртави и безгласен, но гледами го; и тѣжим, но утѣшавами са от неговото между нас присѣтствие, йоше малко обаче и прѣста ще го затули от очитѣ и ний нѣма вече да го виждами. В-такваз една жалостна минута, как можем да са стѣрпим ний да не заплачим за туй лишение което нѣм сполѣтва в-това нужно врѣме? Да! Нека заплачем, нека поплачем за да оплачем черната наша чест, която нѣм прѣслѣдува. Плачете да плачим, зашто струва да са плаче; зашто има за какво да са плаче! Ний цѣд народ осиротѣвами днес от един пастир, койт дѣлом испълни Христовитѣ думи да положи душата си за стадото си, за народѣт си. Ний изгубвами един наставник с-какѣв от години не бѣхми са сподобявали, и с-какѣвѣто може би с-години йише на да ли ще са сподобим. Да плачим прочее. Да плачи Самоков, градѣт на неговото мѣсто-рождение, който е видѣл найнапрѣд неговото на свѣтѣт идване. Каго чуе за неговото от нас отиване да плаче сега Рилската обител, която бѣ отвѣдила такѣв питоец, каго чуе сега че го нема вече! Да плачат Кюстендилската и Велеската Епархиѣ, каго чуят че бившиѣт тѣхен пастир са прѣсели в-вѣчност. Нека плаче сичкиѣт Български народ, каго чуе че поборникѣт на черковниѣт негови правдини

овършва своето поприще. Да плачем синца и сълзи да проливаме.

Но не, да прѣстанат сълзитѣ! С-смъртта на въздѣлениѣт наш Пастиреначалник, Божиѣт промисъл са вижда че не ише да нѣх расплаче, но да нѣх вразуми и да нѣх утвърди йоще повече в-намѣрението ни, Той ни показва най осизателно плодѣт който има да пожънем от този подвиг за да нѣх насърчи йоще повече в-домогванието ни за да съживи нашата нѣколко отпаднала ревност в-нова прѣдприятие. Смертта на негово Прѣосвященство дойде за да ни покаже найочевидно това, което чакаме от вѣстановението на черковнитѣ наши правдини. Лежащият прѣд очитѣ ни е пръв, от православнитѣ владици на сегашната епоха, който умира вън от мандрата на Гръцката Цареградска Патриархия и ето, от този пръв случай са полага основанието на едно духовно училище в-една Българска Епархия; един български мѣнастир получа едно богато наслѣдие; централното училище в-Цариград добива Една Значителна Помощ; Церквитѣ на мѣсторождението му ся обогатяват с-скъпоцѣнни подарци. Какво има да е придобила друга нѣкоя Българска Епархия от толкоз други владици фанариоти, които са умирали по Епархиятѣ и вън от тѣх, като са плѣнили толкоз години Българскиѣт народ? Този примѣр е доволен да нѣх утвърди в-нашиѣт подвиг за придобиванieto на черковнитѣ ни правдини, и да нѣх убѣди, че трудѣт ни не ще да е за вѣтърѣт, като ни показва най явственно, че ако да сме имали ний своя народна черква и народни пастири не сме щѣли да бѣдем на такъво низко състояние от към образованието, на каквото сме днес; нитѣ духовниѣт наш живот щеше да е в-такъво прѣнебрежение, щото да сме в-посмѣяние между другитѣ християнски народи за хлабавината на религиознитѣ чувства у нас.

Тѣзи смѣрт, която ни дава тождо силно да осѣтим нашиѣт минали загуби и бѣдущи придобивания, не е за оплакване. Не да плачим прочее но да внимаваме на вразумителниѣт и спасителниѣт урок, който ни дава и с-умиранието си йоще народниѣт наш святител.

Истина, смертта е всякога за плач и за жалост, защото е едно не замѣняемо за свѣтѣт лишение, а повече лишението на таквизи рѣдки по добродѣтель-та и по родолюбие то си хора е за плачание и за желѣяне. Стига нѣкой да е Българин и да чувствава, за да осѣти колко е тягостно лишението ни от Н. П. в-това нужно за наши врѣме. Той вече с-нас не е, може да каже сѣкѣ и сълзи да го облѣят; но аз ви казвам че той е пак с-нас и вѣчно с-нас ще да бѣде. Той като прѣдставител народен прѣдстава прѣд прѣстола на славата с-онѣзи двадесет и четири бѣлобрази старци, които е видѣл възлюблениѣт ученик Христов да умоляват *Агнето*. Както бѣше тука, между нас врѣменно, ходатай за вѣстановението на народната ни черква, така ще бѣде тамо, между ликѣт на святиитѣ вѣчно, ходатай за утвърдението ѣ.

Но наскѣрбява ни това че ний го не виждаме, Ето имам

прѣд очи гробѣт който покрива прахѣт му, и този гроб ще бѣде символѣт на нашата духовна свобода. Той е от днес стѣлнѣт на когото ще са основават нашиѣт за черковна свобода жалаия и надѣжди. На него отгорѣ трѣба синца ний днес, да са обречем че ще съхраним духовното завѣщание на този свиден поборник на черковнитѣ наши правдини, че ще останем сирѣч завсѣгда, прѣдани, като него, към вѣрата на отцитѣ ни и неуклонни, като него, в-домогванието към черковнитѣ ни правдини. Това негово завѣщание е запечатано с-страданията и смертта му за черквата и за нас; Е, можем ли ний да бѣдем такъв нечувствен и непризнателен народ, щото да го не одържим и не сохраним? Никога! никога!

Ще та послушаме и ще изпълим завѣщанието ти, пастирю добрый, ты който положи душата си за нас овцѣтѣ си; нема да отстъпим от него и нема да посраим твоето пожъртвование. Но дано, дано, дано думам, този твой примѣр и тѣзи наша привърженност да раздразнят огрубѣлитѣ сѣрца и на другитѣ еднородни наши пастири за да подражаѣт твоята ревност о Господѣ, в-която ты към сички с-Павла говориш. *“Азъ уже жеренъ бываю и время мое-го отшествія наста. Повдигомъ добрымъ подвижамъ, теченіе скончавъ, вѣру съблодохъ. Прочее съблюдается мнѣ въспѣзъ правды, егѣже въздасть ми Господь въ день нѣх праведный Судія, не токмо эсе мнѣ но и въспѣзъ възлюбимъ явленіе Его.”*

Сбогом вече въздѣлѣнниѣт наш наставниче, лека ти прѣстѣтука на земята и достойна мѣзда тамо на небето, дѣто като прѣдстоиш прѣд прѣстолѣт на славата не прѣставай да са молиш христу Богу: Царѣт ни да поживи, Черквата наша да утвърди и на нас твойѣт людие да даде мир и голѣма милост.

Ето словото което казахми когато да го турим в-ГРОБѣт.

Елате, Елате, Елате йоще един път да видите бездиханиѣт труп на въздѣлѣнниѣт наш пастир; зашто нѣма вече да го видим. Горкана си, остави нѣх и при пастиреначалника Христа отива! Ах! нема вече да го видим! Какво ще станем ний сега, като изгубваме того на когото лежах половината от нашиѣт надѣжди? Какво да правим? Да плачем ли? да тъжим ли? да униваме и да ся отчайваме ли? Не; станем добрѣ.

Ний изгубваме тогѣз който нѣх поддържаше с-присѣствіето си, но в-отсъствието му ний ще имаме неговѣт примѣр, който може и трѣба да нѣх поддържа и укрѣпява йоще повече. Достоинството на един народ ся познава в-неговитѣ нужди и за на-сърчванието му служат примѣритѣ на неговитѣ доблественни прѣдшественници. А голѣм примѣр имаме ний, братя Българи, в-животѣт и в-смертта на прѣдлежащият прѣд нас мрътвец. Той живѣ и умрѣ за благосъстоянието на Черквата Христѣва; за бла-

годѣйствието на пейното изпълнение. Той ся труди, подвижава ся и ето умрѣ. Умрѣ както умрѣха от вѣка толкози други; умрѣ както ще умрѣм и синца ний които сми ся родили на този свѣт. Но неговѣт живот тържествува над смъртѣта му, защото е живѣл както да не погине паметѣта му с-шумом, и умрѣ както смъртѣта му да не остави раскаяние. И подир смъркѣта си той остава жив и похвален тука на земя-та в-паметѣ-та на народѣ-тѣ, безсмъртенъ и блажен тамо на небето в-ликѣт на избраннитѣ; защото изпълни своитѣ длѣжности към Бога и към Черквата Божия, към челоуѣчеството и към Българскитѣ народ. Който прочее жѣлае да ся сподоби на таквѣз блаженство на онзи свѣт и да ся удостои на такваз слава на този свѣт, нека земе за примѣр неговѣт живот. Ето вратата сѣ отворени, тризницето е готово и подвижницитѣ очаква.

Нашитѣ народ, любезни съотечественници, не е само сега падал в-искушения подобни на сегашното, нашата народна черква не е сега прѣв пѣт шо страдае от не духовнитѣ замисли прѣдводителитѣ на други Християнски же черкви. От часѣт на нашето покрѣстване тя е била многожди обуреваема от посягателството врѣх нейнитѣ правдини, на един и на други, но никога не е била лишена от доотойни служители, от подвижницитѣ и поборници за съхранението. И не е една жертвата пожертвувана на олтарѣт за нейното самостоятелство, пожертвували сѣ ся млозина и на тѣх сми длѣжни ний за опазването на Православието между нашитѣ народ и за неотемлемостта на черковнитѣ наши правдини.

Послѣдня жертва за това истото е и прѣдлежащитѣ прѣд очитѣ ни мртвец, не е обаче жертва за нашето отчайване, но жертва за утвърждение наше; жертва за назидаение на тѣзи които ся настанали или ще настанат това поприще, които сѣ влезли или ще влѣзат в-тризницето да ся подвизават.

На този час и прѣд тѣзи днешна сцена аз си наумявам сѣдната която прѣди 1000 години ся е случила в-вѣчнитѣ град Рим. Тогаз единѣт от първитѣ наши просвѣтитѣли и основатели на народната наша черква равноапо столнитѣ онзи наш съотечественник и еднородец Кирил, слѣд като бѣ положил толкоз труд за основанието на тѣзи черква за която два пѣта бы викан и прѣдстава на суд и настазание прѣд сѣдоушето на силнитѣ и грознитѣ тогази пани, и като бѣ прѣтърпѣл за тѣзи черква толко и толко, когато без да види йоще свършено дѣлото което бѣ прѣдприел позна че неговото от този свѣт отшествие настана привиква брата си Методия и отъ присмъртнитѣ си одрѣ така му говоряше: "Брате! Ний до сега бѣхми двама като един чифт волове, които орахми нивата Христова, и ето аз изнурен вече падам на полвен на браздата без да мога да та слѣдувам в-останалото поприще. Аз отивам ти оставаш. Но не оставай, брате, недоискарано дѣлото което залѣвихми. Знаем, брате по плоти и по духу че ти обичаш тихитѣ и безмълвнитѣ живот. Знаем че тишината на Олимбиската Пустиня ти е желателна. Но не дѣй, брате, в-името на славата Божия, не дѣй са отказва от този подвиг за утвърдението на народа ни в-вѣрата Христова не са вращай от пѣтит в-който наедно трѣгнахми. Аз от днес нема да съм с-тебе, но мойт дух нема да та остави. Мужай са и крѣпи са и Бог ще увенчае с-успѣх твойт труд."

Тѣзи думи на първитѣ от нашитѣ пастири ми са струва че чувам аз днес да ги повтаря и прѣдлежащитѣ наши пастир, към тебе негов брате по дух. Тѣзи думи са достойни за тебе Осиротелий от сотрудникитѣ и сподвижникитѣ си Отче, тѣ са доста да та утѣшат и насърчат в-прѣд-приятото дѣло. Не сми кадѣр да ти кажем нѣщо повече от нас си. От нас толко само ще чуеш че сичкият Българскитѣ народ на тебе остава да гледа. Мужай са и да крѣпитса сърце твое. Се бо жатва многа дѣлатѣлие же мало. Велик е педвигѣт по и мѣзовѣздаието велико.

ВАРЕНСКАТА ЕПАРХИЯ.

(Продължение от брой 15-й)

С-Черковнитѣ наш въпрос, ако друго йоще не сми сполучили, това барим можем да кажем че придобихми, дѣто да ся съживи Българщината по нѣкои от тѣзи мѣста дѣто бѣше досущ затѣпкана и задушена от Гръцизма. Градѣт Варна е едно от тѣзи мѣста. Прѣселението нанѣ колко фамилиарно-Български домове в-този град бѣше уже по разшавало и другитѣ досущ заглѣхнали в-Гагаущината и Гръцизма Българи; появието на въпросѣт ги тури в-сношение с-външнитѣ по Епархията тѣхни еднородци, и тѣ осѣтиха най-напрѣд нуждата за направението на едно централно училище в-Варна, за да могат и в-градѣт вѣтрѣ Българскитѣ рожби да ся учат по Български и от епархията извън, които пекат да получават едно елементарно образование. При сичкото лишение от сръдства за да положат в-дѣйствието похвалното си намѣреніе, родолюбивитѣ Българи пришелци в-Варна наеха ся и зафанаха го. Но нарицателнитѣ пастир на тая богоспасаема епархия, за образованието на Българитѣ, не бѣше истинѣт онзи ревнитѣл и прѣдстоятел кекто на Гърцитѣ. Не само не прѣдстоя и за тѣхното училище да ся събере капитал или от себе си да им помогне нѣщо, ами йоще подигна гонение на врѣх тѣх и на едно с-Гръкоманитѣ Гагаузи прѣпятствувахе сякак да ся не отвари Българско училище во Варна. (Слѣдува.)

 ЕЩЕ МОЛИМСЯ: на нѣстоятелитѣ на Гайдата да съберат паритѣ от спомоществованията и да ни ги испроводят, че работи ти става Българска.

ПАКИ И ПАКИ ИМ ПОМОЛИМСЯ: От сега нататѣк да не дават ни Гайди ни Гайденца на тѣзи които не са платили и неплатят испрво, а колкото сѣ до сега раздали и пари не сѣ прибрали да приберат от тѣх листовѣт и да ги дадат на жалвадѣшитѣ; там по хубавѣ работѣ сѣ свършат и ний можим да земим нѣкоя пара да не е досущ бадѣжава. Таквиз бадѣвадѣши спомоществоватѣли сѣ и от жалвадѣшитѣ по долни прѣд Гайдата.

Цариград в-Печатницѣтѣ на А. Минасова
у Вѣзир-Хан.

Редакторѣ и издатѣл: Н. Р. Славейковѣ.
Притежатѣл: Ив. С. Дочковѣ.